

РЕШЕНИЕ

№ 5371

гр. София, 11.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35
състав**, в публично заседание на 12.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **4628** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. чл.87, вр. чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Г. И. М. с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданка на Р. Федерация, чрез адв. К. С. и адв. Е. Ф., срещу Решение № 7668/19.04.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателката, чрез пълномощниците си, моли за отмяна на оспореното решение като неправилно и незаконосъобразно по подробни съображения, изложени в жалбата.

Счита, че административният орган е направил изводите си при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие и неизпълнение на влязло в сила съдебно Решение № 553/01.02.2023 г. по адм.д. № 10283/2022 г. по описа на АССГ. Твърди, че с посочения съдебен акт са дадени задължителни указания да се разгледа по същество отправената молба за закрила с рег. № 21860/05.10.2022 г. като се извърши предвиденото административно производство по общия ред, по реда на специалния Закон за убежището и бежанците /ЗУБ/. Вместо това, заместник-председателят на ДАБ при МС се произнесъл по Молба вх. № РД 09-3745/05.10.2022 г. като директно постановил процесното решение и по този начин лишил молителката от възможност да представи доказателствата, с които разполага и които доказват основателността на молбата ѝ за закрила. Сочи, че недобросъвестното поведение на административния орган на практика я е изключило

от участието ѝ в производството и това е довело до следващото нарушение на чл.35 от АПК, изразяващо се в неизясняване на релевантните факти и обстоятелства от значение за случая. Твърди, че по отношение на нея са налице няколко от хипотезите, посочени в чл.9, ал.1 от ЗУБ, тъй като заради позицията си по отношение на войната в У. е изложена на опасност от тежки посегателства върху живота и здравето ѝ: по т.2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; по т.3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. По тези съображения се иска прогласяване нищожността на оспореното решение на заместник-председателя на ДАБ при МС или евентуално отмяната му като незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с упълномощените от нея адв. К. С. и адв. Е. Ф.. Поддържат жалбата и доводите в нея.

Ответникът - заместник-председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ – МС/, чрез юрисконсулт Д. Д., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана. Счита, че изводите в процесното решение са правилни и законосъобразни, основани на всички релевантни факти и обстоятелства. Сочи, че случаят касае лице, спрямо което са налични данни за евентуално извършено престъпление, поради което подаването на молба за международна закрила е опит да бъде избегнато наказателно преследване.

СГП, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, Първо отделение, 35-ти състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид приложените по делото доказателства и направените от страните твърдения, искания и възражения, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт – Решение № 7668/19.04.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, което е връчено на адресата на 20.04.2023 г. Освен това жалбата е депозирана в 14-дневния срок по чл.87 от ЗУБ – на 03.05.2023 г. С оглед на това, тя е процесуално допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

Съображенията са следните:

На 24.09.2022 г., около 20:30 ч., на ГКПП К., [община], на автоматизирано работно място № 10, трасе „Изходящи леки автомобили“ била извършена гранична проверка на лице от женски пол, което се легитимираше с чуждестранен официален документ за самоличност – гръцка лична карта № АО 128232, издадена на 04.12.2019 г. на името на АΙΜΙΛΙΑ ΑΝΔΡΙΑΔΟΥ /Е. Андриадоу/, [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация /л.475/. При проверката било установено, че личната карта е обявена за невалидна /прекратена/ от гръцките власти. С оглед на това приносителката ѝ била задържана и спрямо нея е образувано Досъдебно производство № 239/2022 г. по описа на Гранично полицейско управление /ГПУ/ К.. Отправено е запитване до Дирекция „Международно-оперативно сътрудничество“ - МВР с Писмо рег. № 4078р-15220/29.09.2022 г. за предоставяне на информация за установяване на данни за самоличността на лицето. Впоследствие, с влязла в сила присъда по НОХД № 724/2022 г. на Районен съд - Сливница Галина М. била призната за виновна в извършването на две престъпления: по чл.279, ал.1, вр. чл.18, ал.1 от НК и по чл.316,

вр. с чл.308, ал.2, вр. ал.1 от НК.

Със Заповед рег. № 4379ПАМ-518/25.09.2022 г. на началника на ГПУ - К., на основание чл.44, ал.13 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, лицето Е. Андрияду /Aimilia Andriadou/, [дата на раждане] в [населено място], Р. федерация, с неустановено гражданство, без документ за самоличност, е настанено в Звено за краткосрочно настаняване към Специализирания дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ към Дирекция „Миграция“ – МВР за срок от 30 календарни дни. От ДАБ – МС ѝ била предоставена информацията относно възможността да подаде молба за международна закрила и ѝ били дадени указанията относно реда за подаване на молбата, процедурата, която ще се следва, правата и задълженията ѝ, последиците от мълчаливото или изричното оттегляне на молбата и т.н. /л.471/. Това е направено на разбираем за нея език, а именно: на руски език.

На 30.09.2022 г. Е. Андрияду подала Молба за международна закрила в Република България с № УРИ 105400-5251/30.09.2022 г. /л.480/. На основание чл.58, ал.4 от ЗУБ тя е изпратена в ДАБ при МС. Същото искане молителката заявила лично и пред длъжностните лица на ДАБ при МС, депозирайки Молба вх. № РД 09-3745/05.10.2022 г. на РПЦ – С. /л.463/. От лицето били снети дактилоскопни отпечатащи. Съставена е Евродак дактилоскопна карта рег. № УП21860/03.10.2022 г. /л.466/. Личните данни на молителката били вписани въз основа на подписана Декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ с рег. № УП21866/05.10.2022 г. /л.464/, тъй като не представила документ за самоличност. Същата подписала Декларация за съгласие рег. № УП21860/05.10.2022 г. /л.468/ и ѝ бил издаден регистрационен лист рег. № УП 21866/05.10.2022 г. /л.473/ и приложение към него /л.474/.

На 04.10.2022 г. председателят на ДАБ при МС получил Писмо вх. № КП-4474/04.10.2022 г., с което бил уведомен от разследващите органи за предприети действия за установяване самоличността на лицето, представило се като Е. Андрияду /Aimilia Andriadou/. Сочело се, че И. А. е отправил искане за снемане на пръстовите отпечатащи на лицето, легитимирало се с гръцката лична карта при опита да премине държавната граница на Република България, тъй като документът е обявен за невалиден/прекратен.

С Писмо рег. № 536400-42582/10.10.2022 г. /л.458/ директорът на Дирекция „Миграция“ - МВР уведомил, че според уведомление от консул от Посолството на Република Гърция в [населено място], ползваните от жалбоподателката документи - лична карта и свидетелството за управление на МПС, представени от нея при граничната проверка, са със статут „изгубен/откраднат“, доколкото има съмнения относно истинността им и самоличността на лицето, и се извършват проверки.

На 18.10.2022 г., след като била надлежно поканена с Покана рег. № УП21860/05.10.2022 г. /л.465/, с Е. Андрияду било проведено интервю от интервюиращи служители на ДАБ при МС, за което е съставен Протокол рег. № УП21860/18.10.2022 г. /л.440/. По време на същото представилата се като Е. Андрияду признала, че документите за самоличност, с които се е легитимирала пред служителите на „Гранична полиция“ при проверката на 24.09.2022 г. са ѝ предоставени от неизвестен мъж срещу сумата от 350 евро. Заявила, че истинските ѝ имена са Г. И. М., че е [дата на раждане] в [населено място], Р. област, руския по народност, гражданка на Руската федерация, че притежава руски документи за самоличност, които обаче се намират в страната ѝ на произход.

На 19.10.2022 г. от ГД „Гранична полиция“ при РДГП – Драгоман е изпратено Писмо

рег. № 407806-5228/19.10.2022 г. /л.438/, вх. № КП-11827/19.10.2022 г. /по описа на ДАБ при МС/, в която се сочело, че след извършено запитване до руските власти, същите с Писмо рег. № В-19462/14.10.2022 г. са уведомили ДМОС при МВР, че не е установено лице с имена Е. Андриаду да фигурира в информационните масиви „Население“, а след проверка на изпратените дактилоскопни отпечатащи е установено, че същите принадлежат на руската гражданка М. Г. И., [дата на раждане], която е издирвана на национално ниво за извършени престъпления по смисъла на част 4, чл.159 от НК на РФ – участие в О., занимаваща се с извършване на измами. Сочи се също, че в миналото същото лице е било подведено под отговорност за извършени престъпления по смисъла на част 4, чл.159 от НК на РФ – длъжностно присвояване в особено големи размери, за което е била осъдена.

С Решение № УП-ОК24/24.10.2022 г. /л.412/, на основание чл.70, ал.1 от ЗУБ, интервюиращият орган при ДАБ при МС отхвърлил като явно неоснователна молбата на Е. Андриадоу /въпреки че вече били установени истинските ѝ имена/ от 30.09.2022 г. за предоставяне на международна закрила. Срещу него в АССГ е постъпила Жалба вх. № 39710/04.11.2022 г. и е образувано адм.д. № 10283/2022 г. по описа на същия съд. Постановено е Решение № 553/01.02.2023 г. /л.199/, с което е прогласена нищожността на Решение № УП-ОК 24/24.10.2022 г., тъй като съдът е приел, че ответникът - интервюиращ орган от ДАБ при МС е бил длъжен да знае и да се съобрази с информацията относно истинската самоличност на чужденката и да се произнесе с акт, в който тя да е посочена с истинските ѝ имена. Със същото решение съдът върнал административната преписка на ДАБ при МС за изпълнение на дадените в него задължителни указания.

При разглеждането на молбата за международна закрила след връщането на преписката на административния орган, последният взел предвид, че по данни на самата Г. М., тя е напуснала Руската федерация на 28.12.2021 г. легално, с руския си задграничен паспорт, първоначално отишла в Турция, а три дни по-късно заминала за А. с туристическа виза, издадена от италианското посолство в [населено място]. След нов 3-дневен престой в А. преминала в Германия, където останала две седмици, а после отишла в У., използвайки гръцката лична карта, издадена на името на Е. Андриаду. Със същия паспорт тя напуснала У. и отишла в Румъния, а на 15.08.2022 г. дошла в България. Г. М. се опитала да напусне страната ни на 24.09.2022 г., около 20:30 ч., през ГКПП К., [община]. Тогава, при извършена гранична проверка на автоматизирано работно място № 10, трасе „Изходящи леки автомобили“ ѝ била извършена гранична проверка и било установено, че представената от нея лична карта, издадена на името на Е. Андриаду, е обявена от гръцките власти за невалидна /прекратена.

Пред административния орган М. съобщила, че е живяла в [населено място], Р. федерация, където през 1991 г. е завършила висшето си образование, специалност „Икономика“ в Т. академия. До 2017 г. тя работила в частния банков сектор, а после се занимавала с частни консултации в сферата на хотелиерството. Понастоящем в същия град живеели нейната майка и синът ѝ М. Ч..

М. мотивирала молбата си за международна закрила с опасения, че би могла да бъде осъдена на 20 години затвор заради несъгласието ѝ с политиката на Русия и в частност по отношение на военните действия в У.. Същевременно декларирала, че не е осъждана в страната на произход, че не е осъждана, че срещу нея не се водят наказателни производства, че не членува в политически партии или организации, не е

имала религиозни или етнически проблеми и не ѝ е оказвано насилие. В същото време тя дала сведения, че в страната си на произход е имала взаимоотношения с полицията и Федералната служба за сигурност /Ф./, през 2016 г., когато била задържана за седем месеца по обвинение по чл.159 от Наказателния кодекс /НК/. Твърди, че тогава срещу нея бил оказан натиск от властите да даде показания срещу човек, когото познавала, но не ѝ било известно каква дейност е извършвал. През 2019 г. отново била задържана от полицията за два часа, а през месец април 2022 г. получила документ, че срещу нея се води следствие, започнато през 2019 г. по обвинение в извършване на престъпление по чл.159 от НК на РФ. Тъй като нито тя, нито нейния адвокат били уведомени за следствието, което се водело от 2019 г., у М. се породили съмнения, че няма да може да се защити и решила да напусне Русия.

Освен горепосочените документи в преписката се съдържат и такива, свързани със здравословното състояние на М. и оказана ѝ медицинска помощ по време на престоя ѝ в помещение от затворен тип и извършени ѝ медицински прегледи /л.235 – л.253 вкл./, документи, свързани с приложеното по отношение на нея задържане и др., Писмо рег. № УП21860/02.12.2022 г. от ДАНС със становище на агенцията, че не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на Г. И. М., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ, и др. Представени са също: Справка вх. № ЦУ-371/12.04.2023 г. /л.140 – л.144/, съдържаща информация за руската гражданка Г. И. М., във връзка с образувани срещу нея съдебни дела в Руската федерация и възможности за лечение в РФ на гинекологично заболяване „миома на матката“ /от което жалбоподателката страда/, Справка относно Р. федерация вх. № ЦУ-361/10.04.2023 г. /л.145 – л.163/, Справка относно Р. федерация вх. № МД-652/14.11.2022 г. /л.423/, Справка относно Р. федерация вх. № МД-676/21.10.2022 г. /л.420/ и др.

От приетата като доказателство Справка вх. № ЦУ-371/12.04.2023 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, се установява, че жалбоподателката е била подсъдима по наказателни дела в Русия. През април 2022 г. М. е станала обвиняема в разследване, според което в периода от 2011 г. до 2016 г., като част от организирана престъпна група“ е извършила измамна кражба на 2 287 953 000 рубли /2 милиарда 287 милиона 953 хиляди рубли/, принадлежащи на АО О., като същевременно следователят на СД издава задочно решение за привличане на жената като обвиняем, а самата тя е обявена за федерално и междудържавно издирване. Описано е също, че на 22.05.2019 г. Останкинският съд в М. е осъдил М. на три години и четири месеца лишаване от свобода като делото е разгледано по специалния ред, тъй като М. е сключила сделка със следствието, а на 31.10.2022 г. са разкрити още подробности по отношение криминалните дела на М.. Според справката, на територията на Руската федерация има общо 36 болници, всяка от които предлага възможност на лечение на гинекологичното заболяване миома на матката /от което страда М./, като само на територията на [населено място] лечебните заведения са 20.

Въз основа на събраните данни и след анализ на документите заместник-председателят на ДАБ – МС, приел, че по отношение на Г. И. М. не се установяват предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут и издал Решение № 7668/19.04.2023 г. /л.130/ – предмет на оспорване в настоящото производство. Установено е, че мотивите обуславящи желанието на кандидатката да получи международна закрила не попадат в предметния обхват на закрила по ЗУБ, а се касае за причини от криминален и личен характер. Тя не е направила обосновани твърдения за осъществено спрямо нея преследване от страна на

държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации и т.н. Не е аргументирала наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което е прието, че по отношение на нея не са налице субективния и обективния елемент за прилагане на посочената правна норма.

При постановяване на решението си административният орган е приел, че установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че М. е била принудена да напусне Руската федерация поради опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Срещу нея не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, които държавата не е в състояние да контролира. По отношение на нея не са открити данни за непропорционално на извършеното престъпление наказание или несъответствие на закона с общоприетите стандарти в областта на правата на човека.

Изложени са и мотиви относно липсата на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл.9, ал.8 от ЗУБ, за каквато от страна на жалбоподателката е посочено гинекологичното ѝ заболяване. Прието е, че в РФ има възможност за лечението му и за жалбоподателката не съществуват причини да не може да получи адекватно такова.

При постановяване на оспореното решение административният орган е направил подробен анализ на актуалната обстановка в Руската федерация и е констатирал, че не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и Тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Посочено е, че в Руската федерация няма военен конфликт по смисъла, вложен в международното право.

Относно доказателствената съвкупност следва да се отбележи, че към жалбата на М. са приложени:

- Протокол № 252/26.10.2022 г. по НОХД № 724/2022 г. по описа на Районен съд – Сливница и съдържачото се в него споразумение между жалбоподателката и Районна прокуратура – К. – ТО – С. по ДП № 239/2022 г. /л.18 – 25 вкл./ - с одобреното от съда споразумение Г. И. М. се признава за виновна в извършването на престъпление по чл.279, ал.1, вр. чл.18, ал.1 от НК и на престъпление по чл.316, вр. с чл.308, ал.2, вр. ал.1 от НК;

- Постановление за възбуждане на наказателно дело и приемането му в производство /л.24/;

- Досъдебно споразумение за сътрудничество от 24 януари 2017 г., сключено по молба на М., между нея и заместник-генерален прокурор на РФ, държавен съветник по правосъдието 1 клас В.Я. Г. /л.26 – л.28 вкл./ - по силата на това споразумение Г. И. М., в качеството ѝ на обвиняема по Наказателно дело № 191601/22.12.2015 г. на Следствения отдел на Дирекцията за вътрешни работи за Североизточния административен окръг на Главна дирекция на МВР на Русия за [населено място], се е задължила да съдейства активно за разследването на инкриминираните ѝ деяния, както и на други престъпления ..., разобличаване на поименно посочени лица, обстоятелства по изпълнението на инструкциите на Д.В. Ерохин относно сключването

на договори с „Елит Проект“ ООД и „Фармстер“ ООД и издаването на банкова гаранция на последното и т.н. В споразумението се съдържа изрична клауза, съгласно която: „в случай на заплаха за сигурността на обвиняемата Г.И. М., нейни близки роднини и други лица ... ако е необходимо, за да се гарантира безопасността на обвиняемата, нейните роднини и близки лица, ще бъдат предприети мерките за сигурност, предвидени в чл.11 и в .241, ал.2, т.4 от НПК на РФ“. Изрично е посочено, че „Г.И. М. сключва споразумението доброволно след консултация със своя защитник, осъзнавайки характера и последиците, предвидени в НПК на РФ“;

- Представяне за специален ред за провеждане на съдебно заседание и постановяването на присъда по наказателно дело /л.29/, в което се сочи, че на 01.06.2017 г., от наказателно дело № 191601, образувано на 22.12.2015 г. по чл.159, ал.4 от НК на РФ относно присвояване на средствата на вложителите на „НОТА-Б.“ в размер на 1,5 милиарда рубли, е отделено друго наказателно дело, по което Г. И. М. е обвинена в това, че е използвала служебното си положение като финансов директор на банката, действайки от група лица по предварителен сговор с председателя на управителния съвет на тази кредитна институция Д. В. Ерохин, в съучастие със сестра си Л.И. М., както и приятелка Н. Е. М., е присвоила поверените ѝ 350 милиона рубли и през м.август 2017 г. тези средства са били преведени под прикритието на плащане за доставка на медицинско оборудване по сметката на контролираната от съучастниците фирма-еднодневка „Елит Проект“ ООД и откраднати.

В документа е отбелязано, че М. е признала изцяло вината си за извършеното престъпление и поради това се прави предложение за прилагане на специална процедура за съдебното заседание и постановяването на присъда в съответствие с чл.316 и глава 40.1 от НПК на РФ по отношение на обвиняемата; Г. И. М..

Представени са още: Искане за екстрадиция за Руската федерация на Г. И. М. /л.23/; Списък Магнитски /л.32 – л.38/, статии /л.39 – л.45/, Протокол № 1589/03.04.2023 г. от съдебно заседание по ЧНД № 1911/2023 г. по описа на СГС /л.46 – л.57/.

В хода на съдебното производство са приети и допълнително представени от жалбоподателката писмени доказателства: Протокол № 2594/31.05.2023 г. по ЧНД № 1911/2023 г. по описа на СГС /л.561/; Определение от 31.05.2023 г. по ЧНД № 1911/2023 г. по описа на СГС и мотиви към същото /л.574 и сл./, с което е оставено без уважение искането на СГП за допускане на екстрадиция на руския гражданин Г. И. М..

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт направи следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен административен орган – заместник-председателя на ДАБ при МС, комуто председателят на ДАБ при МС, на основание чл.52 от ЗУБ, със Заповед № 03-15/03.05.2022 г., е делегирал правомощията по чл.48, ал.1, т.1-4 от Закона за убежището и бежанците с изключение на правомощията да отнема международна и временна закрила.

Процесното решение е обективизирано в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 от АПК. В него са посочени наименованието му, издателят и адресатът му, фактическите и правни основания за издаването му, ясна разпоредителна част, начин и срок за обжалване.

Изпълнена е процедурата по чл.58 от ЗУБ - на чуждата гражданка е предоставена

информация относно възможността да подаде молба за международна закрила, дадени са й указания относно реда за подаване на молбата, информирана е писмено на разбираем за нея език за процедурата, която ще се следва, за нейните права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията ѝ или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на Държавната агенция за бежанците, както и за последиците от мълчаливото или изричното оттегляне на молбата. Молителката е информирана и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. На основание чл.58, ал.10 от ЗУБ, при получаване на молбата за предоставяне на закрила, компетентните органи са изискали писмено становище на Държавна агенция „Национална сигурност“ и такова е обективизирано в приложеното към административната преписка Писмо рег. № УП21860/02.12.2022 г. /л.406/. От чужденката са снети пръстови отпечатаци, като същата е уведомена, че те могат да се използват при обмен на информация с други държави.

В съответствие с разпоредбата на чл.61а от ЗУБ, чуждата гражданка, подала молба за предоставяне на международна закрила, е регистрирана в Държавната агенция за бежанците и ѝ е открито лично дело. На основание чл.63, ал.2 от ЗУБ, при регистрирането са снети денни за имената, гражданството, датата и мястото на раждане, пола, семейното положение и родствените връзки, документите за самоличност и други документи. Събрана е точна и актуална информация, свързана с общата обстановка в държавата по произход на М. – Р. федерация. На молителката е определена дата за провеждане на интервю и същата е надлежно поканена за него. Интервюто е проведено при спазване на установените правила – при условия, гарантиращи нужната поверителност, в присъствието на преводач от същия пол и на разбираем от чужденката език. За извършените действия, поставените въпроси и дадените отговори и обяснения е съставен протоколи, който е прочетен на чуждата гражданка и подписан от нея, от преводача и от интервюиращия орган.

Съгласно чл.4, ал.1 от ЗУБ всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на ал.3 очертава кръга на търсената закрила. Тя се свързва със застрашаване на неговия живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или ако той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ Република България предоставя статут на бежанец на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието „преследване“ е легално дефинирано в чл.8, ал.4 и ал.5 на ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, отказ на съдебна защита, непропорционално или дискриминационно наказателно преследване или наказания. Необходимо е преследването да е характерно не изобщо за страната, а да е било насочено към конкретното лице, търсещо закрила. Поради това изложеното в

бежанската история следва да се преценява конкретно и с оглед личността на молителя.

В контекста на изложеното, административният орган правилно е приел, че представената бежанска история на Г. И. М. не обосновава предоставянето на бежански статут. Обстоятелствата относно причините за напускането на страната на произход са изложени обективно и безпристрастно и са обсъдени в цялост в процесния акт. Въз основа на тях административният орган е приел, че изложените факти не попадат в нито една от хипотезите на чл.8, ал.1 от ЗУБ. Подробно е обсъдена липсата на заявени от молителката обстоятелства за предоставянето на хуманитарен статут, включително и информацията от справка за обстановката в Руската федерация. Опасенията за преследване, които тя изразява, са свързани с разследване на престъпление и вероятността да бъде осъдена. Същевременно, заявените от нея причини – несъгласие с водената от Русия война, което е изразявала пред познати и приятели, се приемат за недостоверни, тъй като тя е напуснала страната в края на 2021 г., а началото на военните действия в У. е от 24.02.2022 г. /т.е. два месеца след заминаването ѝ/. Няма данни да е била преследвана или да е имала проблеми, свързани с етническата, религиозна, политическа принадлежност и др.

С оглед на горното, съдът намира, че правилно в оспореното решение административният орган е приел, че за молителката не са налице предпоставките по чл.8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

Оспореното решение е правилно и в частта на отказа за предоставяне на хуманитарен статут. Това е така, защото липсват твърдения, че молителката да е била изложена на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Няма също твърдения, че е бил принудена да напусне страната си на произход поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне. Не се твърди в изявленията ѝ срещу нея да са били предприети такива действия от официалните власти на Руската федерация. Тъкмо обратното, представени са множество доказателства, от които е видно, че в разследването, по което е привлечена като обвиняема в Руската федерация /за престъпление, **извършено не по-късно от 10.02.2011 г.** в съучастие с други лица – видно от Постановление за възбуждане на наказателно дело и приемането му на производство – л.70/, ѝ е осигурено право на защита и тя е ползвала услугите на адвокат, уведомявана е за различните процесуални възможности, в т.ч. и да се ползва от специална процедура за провеждане на съдебно заседание, предвидена в НПК на РФ. Във връзка с последното, М. е сключила споразумение за сътрудничество /л.26 и сл./, подписано от нея и защитника ѝ. В него изрично е отбелязано, че е сключено от обвиняемата доброволно, по нейна молба, в пълно съзнание за характера и последиците от това действие и след консултация със защитника ѝ. Видно е от представеното от самата жалбоподателка Представяне за специален ред за провеждане на съдебно заседание и постановяването на присъда по наказателно дело /л.29/, че Руската федерация е изпълнила ангажиментите по споразумението с нея.

Същевременно, по делото от страна на самата жалбоподателка, са представени документи, от които е видно, че РФ е направила искане за екстрадиция във връзка с друго наказателно преследване срещу нея, а именно: за деяние, **извършено** в съучастие в организирана престъпна група в **периода от 10.04.2011 г. до 16.05.2013 г.**, когато чрез измама са присвоили средства, принадлежащи на ОАД „О.“ в общ размер на 2 287 953,73 рубли. По това наказателно производство, М. е била привлечена като

обвиняем с постановление от 19.04.2022 г. /тези данни са отразени в средствата за масова информация в Русия, което е установено от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС и отразено в Справка вх. № ЦУ-371/12.04.2023 г./.

Възраженията на жалбоподателката и нейните довереници, че в арестите в РФ не отговарят на международните стандарти, че има случаи на насилие спрямо настанените в тях лица, че на последните не се оказва необходимата медицинска грижа и обслужване, са неотнормими към настоящото производство, доколкото не попадат в предметния обхват на закрила по ЗУБ. Изложеното във връзка с тях обаче навежда на подозрение, че целта на жалбоподателката е бягство от правосъдие.

Съдът се солидализира с изводите на ответника за липса на факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на Г. М.. Тя не е направила твърдения, а и от доказателствата по делото не се установява спрямо нея да е било осъществено преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследван. Тя не е аргументирала наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група – т.е. не са налице субективния и обективния елемент за прилагане на цитираната разпоредба. Нещо повече, от материалите по делото, свързани с допускане на екстрадиция на руската гражданка /мотиви към определението от 31.05.2023 г. по ЧНД № 1911/2023 г./, се потвърждава становището, че руските съдебни органи, направили искането, са поели специални гаранции за спазване правата на М., както и че наказателното преследване срещу нея не се основава на политически мотиви, расова принадлежност, вероизповедание, националност или политически възгледи, а също и че ще ѝ бъде предоставена възможност за защита и т.н.

Административният орган е извършил преценка и относно материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, съгласно която норма хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като „тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт“.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква „д“ от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи

може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка № ЦУ-361/10.04.2023 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, информацията относно Руската федерация, като е приел, че на територията на страната няма въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право, нито е налице безогледно насилие в степен, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за тежки и лични заплахи за цивилно лице, поради самият факт на пребиваването му там.

С оглед на всичко гореизложено съдът намира, че по отношение на жалбоподателката Г. М. не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут, съответно по чл.8, ал.2 – 5 от ЗУБ и по чл.9, ал.1 от ЗУБ, нито са налице отрицателните предпоставки по чл.8, ал.7 и 8 от ЗУБ. От анализа на събраните по делото доказателства не може да се направи извод за осъществено спрямо нея преследване или риск от бъдещо такова, тъй като лицата, бягащи от преследване по причини от наказателноправен характер не се считат за бежанци, а за бегълци от правосъдие. Респ. не се установява М. да е била принудена да напусне Русия поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Както се посочи и по-горе, по време на воденото срещу нея наказателно производство не са накърнени нейните граждански права и не се откриват данни за наказание, което да не е пропорционално на извършеното престъпление.

Предвид изложеното по-горе се налага извод, че при вземане на своето решение административният орган правилно е приложил закона и не е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което да представлява основание за отмяна на обжалвания акт.

Оспореното решение не противоречи на материалноправните разпоредби, съответства на целта на закона, не е засегнато от порок, налагащ неговата отмяна и следва да бъде потвърдено, а подадената против него жалба – отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. И. М. с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданка на Р. Федерация, срещу Решение № 7668/19.04.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: